

El que no han fet Aznar, Zaplana i Camps, ho ha fet, en quatre dies, un ministre socialista: posar en alerta roja a les nostres universitats, a Omnium Cultural, a Acció Cultural del País Valencià i a l'Obra Cultural Balear. Constitució i estatuts en mà, M. A. Moratinos feia pública la preparació d'una proposta en què català i valencià haurien de ser considerades, per separat, llengües oficials de la UE si es du a terme una reforma del règim lingüístic europeu. L'home no tenia a mà el diccionari Alcover-Moll valencià-català-balear, possiblement perquè no sovinteja els despatxos dels ministres. «No soy filólogo, ni entraré en ninguna guerra lingüística», va dir el responsable d'Exteriors, tot just després, mira tu quina paradoxa, d'haver atiat el foc.

Podríem ara tornar a deixar-nos dur pel laberint de les ingenuïtats i creure que aquesta nova batalleta que el PSOE ha provocat «sense saber» que persistia una guerra política al voltant és el resultat de la seua ignorància («no soy filólogo») o bé d'una presumpta descoordinació política amb la federació dels socialistes valencians. Isabel Escudero, vicesecretària general del PSPV, declarava hores després que «siempre hemos defendido que el valenciano forma parte de la misma lengua que el catalán». Doncs no es nota. De fet, sincerament: sempre s'ha notat molt poc.

No menys aparents han sigut algunes de les reaccions que s'han produït al Principat. Si bé ERC (com ERPV) és l'únic partit que ha posat el crit en el cel (no és massa, però almenys ha posat alguna cosa), a la resta dels partits catalans se'ls ha quedat la boca ben menuda, petitona, a l'hora de defensar la unitat de la llengua. Era d'esperar, en qualsevol cas. Uns per socis, i uns altres per goluts. Per a segons qui, el tractament d'un dialecte com a llengua oficial en la UE és un mal menor sempre i quan la llengua siga reconeguda. I ara diuen que van a buscar «fórmules». Fórmules, fórmules?, que no els acusen després de no haver trobat solució científica.